

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om grundforbedringslån.

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 35) findes i tidenden sp. 3435).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Glistrup (FP):

Fra et skatteydernes synspunkt er det foreliggende lovforslag et stort fremskridt, idet der ved forslaget opnås, at langt de værste tænder på den gældende lov fra 1970 trækkes ud, de penge, som går til statslån og statstilskud.

Imidlertid bliver der jo tilbage nogle administrationsomkostninger, og der bliver tilbage en før-førsteprioritetsordning. En før-førsteprioritetsordning er noget usundt, idet der er tale om, at enten er det noget, der ikke spiller nogen rolle, eller også betyder det simpelt hen, at de mest yderligststående panthaveres pantebreve mister i værdi uden egen skyld, eller de opnår, at de eventuelt overhovedet ikke kan få dækning, fordi lovgivningsmagten begynder at blande sig i de prioritetsaftaler, der er truffet.

Dertil kommer, at det unægtelig vil pynte på den danske lovsamling, om den bliver så lille som muligt. Derfor fremsatte vort partis ordfører allerede ved første behandling udtalelser vedrørende disse overvejelser om, at man, når man nu skal trappe lovgivningen ned, så skulle gå så vidt, at man fuldstændig afskaffede loven i stedet for kun at gå de 3/4 eller 4/5 af vejen, som regeringsforslaget var udtryk for, men sagde selvfølgelig, at vi ville lytte til de argumenter, der nu kunne komme vedrørende spørgsmålet, om vi kunne overbevises om, at man i denne omgang kun skulle nøjes med det korte skridt.

Imidlertid lykkedes det ikke at fremkomme med tilstrækkelige argumenter for, at man skulle nøjes med det forslag, regeringen var fremkommet med, og derfor overensstemmende med, hvad der var bebudet ved første behandling, fremsatte vi fra

fremskridtspartiets side, da fristen var ved at udløbe, det ændringsforslag, som klart og tydeligt fremtrådte som et ændringsforslag, således som det blev fremsat.

Så kommer der nogle forviklinger rent praktisk, og der foregår mellem de gamle partier her i salen, helt uden at vi aner noget som helst om det, forhandlinger på et fejlagtigt grundlag. Ingen søger kontakt til os, og resultatet bliver så, at vi bliver stillet over for et fait accompli, hvor man vælger en fremgangsmåde, som sjældent eller vist aldrig før har været anvendt i dette ting, til simpelt hen at afvise et mindretals muligheder for at komme til orde, for at fremføre sine synspunkter.

Dette spørgsmål blev så afgjort ved, at de 8 partier uden nogen som helst hensyntagen til at have hørt fremskridtspartiets synspunkter hverken uofficielt eller officielt fra talerstolen under benyttelse af forretningsordenens § 23 simpelt hen afgjorde problemet derhen, at fremskridtspartiets forslag kunne der overhovedet ikke forhandles om.

Det er jo altså majoritetens ret. sørgelige ret, i en forsamling, at man kan nægte at høre på mindretallet. Vi har, for at vi, når vi ikke kan komme for nutidens domstol, så af hensyn til historiens domstol kan få vores synspunkter frem, til folketingets udvalg for forretningsordenen indleveret en redegørelse for, hvordan tingene hænger sammen, og bedt om, at den blev optrykt som et bilag til udvalgets beretning, således at tingene er slået fast på længere sigt, hvordan man skal forholde sig.

Når man har været ude for en sådan fortrædelighed, en enestående fortrædelighed, ved sagens behandling, så kunne man selvfølgelig ræsonnere på den måde, at så vil man ved sådan et lovforslag stemme imod eller undlade at stemme. Flertallet af fremskridtspartiets gruppe har imidlertid, uanset det, vi har været ude for under denne sags behandling, ræsonneret på den måde, at vi som kvækere bøjer os for uretten og simpelt hen stadig fortsætter med at behandle tingene sagligt, og da forslaget jo vitterligt betyder et fremskridt sammenlignet med 1970-loven, vil flertallet af fremskridtspartiets gruppe her ved tredje behandling stemme for regeringens forslag.